

In Memoriam tante Jeanne Simons, zoals voorgelezen door haar neef Rini van den Boer op de uitvaart op 5 april 2022 in de kapel van het Wereldhuis te Boxtel.

Graag wil ik namens de familie Simons, schoonbroer, schoonzussen, neven en nichten wat vertellen over tante Jeanne. Over de bijzondere plek die zij in ons leven heeft ingenomen.

Ze is geboren in de Achterstraat te Helvoirt als vijfde in een rij van zeven kinderen. Jans was de oudste. Daarna volgden Kees, Cor en Mien. En na Jeanne werden nog twee jongens geboren: Frans en Jo. Nu is ze als laatste van het gezin overleden en dat betekent voor ons afscheid van een generatie Simonsen.

Ze groeide op op een boerderij en dat betekende "handen uit de mouwen". Haar moeder sukkelde al op jonge leeftijd met haar gezondheid, waardoor Jeanne en haar broers en zussen vaak werden ingeschakeld bij allerlei taken. Koeien melken, werkzaamheden op het land en in het huishouden. Vanaf haar 6^e ging ze naar de zusters op de bewaarschool. Iedere dag zo'n tien minuten lopen. Er zijn geen rapportcijfers bekend, maar die zullen ongetwijfeld goed zijn geweest. Ze was ijverig en leergierig.

Ze besloot haar capaciteiten in te zetten voor de kerk en de medemens, liefst in een ver arm land en deed haar intrede in de gemeenschap van de Witte Zusters. Dat zal ongetwijfeld een ingrijpende beslissing zijn geweest. Letterlijk en figuurlijk afstand nemen van haar dierbare familie. Leven in een heel andere wereld. Met name bij het beleven van lief en leed zal dat moeilijk zijn geweest. Bijvoorbeeld bij het overlijden van haar ouders, opa en oma Simons, waar ze fysiek niet bij aanwezig kon zijn, omdat ze toen in Tanzania werkte. Maar haar roeping was sterk en voor zover wij op afstand konden inschatten, heeft ze dat met veel voldoening en plezier gedaan.

Ieder van ons kent de foto uit 1962 waarop tante Jeanne, helemaal in het wit gekleed, voor de boerderij in de Achterstraat zit. Te midden van haar familie. Links en rechts onze opa en oma. De neefjes en nichtjes verspreid ertussen en enkele op de arm van vader of moeder.

Dat was de dag waarop ze vertrok naar Tanzania. Enkelen van ons hebben haar begeleid naar Schiphol, waar ze op het vliegtuig stapte voor de verre reis naar Afrika. Een hele spannende en bijzondere dag voor haar en ook voor de familie.

Jarenlang leefde en werkte ze vervolgens in een voor ons onbekend land. We probeerden ons wel een voorstelling te maken aan de hand van verhalen en plaatjes maar de werkelijke omstandigheden hadden we niet concreet in beeld. De communicatie was zeer beperkt. Telefoon en internet waren er niet. We moesten het beperken tot het schrijven van brieven op het dunne, blauwe luchtpostpapier. Iets wat de meesten van ons vaak hebben gedaan. De vraag was steeds of de brief wel aan zou komen en het was spannend wanneer het antwoord kwam.

Na een jaar of zes is ze, voor een kort vakantiebezoek, teruggekomen naar Nederland. Een bijzondere gebeurtenis. Wat ik me nog herinner zijn de cadeautjes die ze meebracht. De zandkristallen: ieder gezin had er wel een in de huiskamer staan. Diverse houten beeldjes en allerlei van kralen gemaakte spulletjes. Bij ons thuis stond ook een trom van geitenleer waar we regelmatig met de houten stokken op trommelden.

De jaren in Tanzania waren letterlijk en figuurlijk tropenjaren. De hitte veroorzaakte uiteindelijk gezondheidsproblemen. Noodgedwongen moest ze terug naar Nederland voor behandeling. Ze is toen jarenlang hier gebleven en in die periode hebben we haar beter leren kennen. Regelmatig gingen we op bezoek en bleven soms logeren in Den Bosch in de Anton der Kinderen laan. Ze deelde de ervaringen van de missie met ons. Die werden dan soms weer gebruikt voor een spreekbeurt op school.

Zelf trok ze er ook regelmatig op uit. Vaak op de fiets, samen met Jo Robben. Bijvoorbeeld naar "onze Jo" in Bergeijk. Na een pittige fietstocht viel ze in een stoel achter het huis in slaap. Tante Riet vroeg toen of ze lekker geslapen had en ze antwoordde: "ik heb helemaal niet geslapen". Want een beetje eigenwijs was ze soms ook.

Samen tochtjes maken, daar genoot ze van. Naar de Abdij van Postel. Koffie met gebak en een Belgisch frietje. Want ze hield van lekkere hapjes.

Haar betrokkenheid bij de familie was groot. In de loop der jaren kwam er een nieuwe generatie bij, de kinderen van haar neven en nichten. Ze onthield van iedereen de naam en volgde met belangstelling ieders levenspad. Ze ging mee met de moderne westerse tijd. Wel had ze moeite met de "overdaad" hier in Nederland, afgezet tegen de armoede en soberheid van Afrika. Het gebruik van computer en internet maakte ze zich eigen, zodat de contacten niet alleen via bezoeken en telefoontjes verliepen maar soms ook per mail. Ze volgde de maatschappelijke ontwikkelingen op de voet en daar konden we uitgebreide gesprekken over voeren, waarbij ze een open en brede kijk op de wereld had.

Na een lang verblijf in Nederland voelde ze zich toch geroepen om weer naar Afrika te gaan. Deze keer naar een ander land: Kenia. Haar zus Mien wilde wel eens met eigen ogen zien hoe het leven er daar uit zag en had er een lange reis naar de tropen voor over. Samen met Stef en Kathleen ging ze in 1995 drie weken op bezoek bij tante Jeanne. Die vond het fantastisch om te kunnen laten zien hoe haar leven in de missie eruitzag en wat ze daar samen met de Witte zusters allemaal deed voor de lokale bevolking. In die drie weken nam ze volop de tijd om haar gasten zoveel mogelijk verschillende facetten van haar werk en haar leven in de missie te laten zien en beleven. Dat begon vanuit de werklocatie van de Witte Zusters, die midden in de sloppenwijken van Nairobi lag, wat niet altijd zonder gevaar was. De reis maakte veel indruk op Mien, Stef en Kathleen. Het contrast tussen het comfortabele leven in het rijke westen en de ruwe werkelijkheid van leven in grote armoede en ontberingen was enorm. Om een goed beeld te krijgen van de situatie waarin ze woonde en werkte, had Jeanne een heel programma in elkaar gezet. Zo bezochten ze samen in de sloppenwijken de armste gezinnen, die vrijwel helemaal niets hadden. Ze werden ontvangen

op een school en maakten kennis met gezinnen, die met de hulp van de Witte zusters kleine bedrijfjes konden opzetten. Het was heel mooi om te zien hoe enthousiast Jeanne overal werd ontvangen en hoe ze zich echt thuis voelde in een wereld waar ze veel kon betekenen in het leven van vele gezinnen.

Na het missiewerk in Kenia keerde ze definitief terug naar haar geboorteland. Maar met pensioen gaan is er voor een Witte Zuster niet bij. Tot op hoge leeftijd voerde ze allerlei taken uit in Nederland en was jarenlang bestuurlijk actief in de Witte Zuster-gemeenschap. Daarnaast bleef ze contacten onderhouden met familie en kennissen. Bezoekjes bracht ze veelal op de fiets. En voor de langere afstanden was reizen met het openbaar vervoer geen enkel bezwaar.

Het laatste grote feest was ter gelegenheid van haar 85ste verjaardag. Ze heeft dat uitgebreid gevierd. Het onderstreepte nog eens de band die ze voelde met de neven en nichten, want die werden allemaal uitgenodigd bij Stef en Kathleen in Den Dungen, die gastheer en gastvrouw waren. Het werd een soort familieëunie en daar heeft ze erg van genoten. We kenden tante Jeanne als een vitale vrouw, die fysiek sterk was. Helaas liet haar geheugen haar de laatste jaren steeds meer in de steek. Dat werd heel duidelijk rond haar 87ste verjaardag. Zoals gewoonlijk nodigde ze familie uit op haar kamer in Boxtel. Ze belde me een week van tevoren op met de vraag: "met hoeveel komen jullie, dan zorg ik dat er voldoende soep en broodjes zijn". De volgende dag belde ze weer met dezelfde vraag en dat herhaalde zich nog een paar keer die week. Op de afgesproken tijd waren we in Het Wereldhuis. Maar tante Jeanne zat in de eetzaal, zich niet bewust van verjaardag en bezoek. Enthousiast kwam ze naar ons toe: "da's een verassing dat jullie hier zijn!" Op haar kamer werden we, zoals gewoonlijk toch gastvrij ontvangen en hebben we een gezellige middag gehad.

Maar wat moet het moeilijk zijn geweest voor haar om te merken dat haar geheugen verslechterde. Ze was altijd heel zelfstandig en onafhankelijk, maar nu moest ze noodgedwongen hulp van anderen accepteren. En ook haar vertrouwde woonruimte inruilen voor een plek op een afdeling, waar beter voor haar gezorgd kon worden. Daar heeft ze zich lang tegen verzet. Uiteindelijk was ze daar beter op haar plaats en had ze minder last en besef van haar beperkingen.

In het Wereldhuis in Boxtel heeft ze het heel goed gehad. Ze was tevreden, opgewekt en blij met bezoek, ook al werd de herkenning steeds lastiger. Dankzij de jarenlange liefdevolle verzorging van de verpleging, de ondersteuning door de medezusters en het zorgteam van de Witte Zusters, heeft ze een aangenaam thuis gehad, waar de deur altijd voor ons open stond.

Tante Jeanne: bedankt voor jouw betrokkenheid, vertrouwen, ondersteuning en gezelligheid. We gaan je missen.